

II. felvonás

A vihar szeme

3. fejezet

A sírkövek éjszakája

A büntudat azóta emészti a lelkemet, amióta sor került az első *igazi* büntettemre... Mit csinálhat most Delilah Blue? Már eltelt egy kis idő azóta, hogy a Feluciára került, elég sok ahhoz, hogy már ne legyen az élők sorában – azonban én nem vagyok hajlandó alábecsülni őt. Életben van, sőt mi több, már egészen berendezkedett a dzsungel kegyetlenségében. Megtanult vadászni, kitanulta a túlélés fortélyait. Saját tábornokot vert magának, alighanem egy barlangban, aminek a rejtekében normális ruhát csinált magának és olyan eszközt készített, amikkel már nagyobb állatokat is el tud ejteni. Legalábbis én így csinálnám, ha az ő teste, az ő élete jutott volna nekem... Vagy talán tényleg meghalt, és csak én nem tudok szembenézni azzal a fájdalommal, amit a büntudatom keltene bennem?

A rázkódás teljes egészében kizökkentett a gondolatmenetemből – ezek szerint kiértünk a hiperűrből. Normál esetben egy ablakon keresztül figyelném a Szövetség és a *hamis* Birodalom legújabb csatáját, de a módosított V12-es vetőkapszula nem éppen a kilátásról vált híressé.

Mindössze egyetlen céllal készült, és csakis ebben szerezhette magának hírnevet: ha egyszer kilótték már nem lehetett megállítani abban, hogy több tízezer méteres magasságból a célterület százméteres körzetébe jutassa az utasát – már amennyiben kellő energiával rendelkezik hozzá.

Készen állsz? – szólalt meg Cade az Erőn át.

Igen – feleltem. Miért is ne tudnék dacolni a halállal? Ez a hobbim, mivel erre kényszerített rá mindenki, aki befolyással bírt az életem felett.

Skywalker nem szólt többet, amit furcsának találtam, mert ennél azért többet szokott kérdezni... Igaz, mit is mondana még? Tökéletesen ismertem a tervet, teljes mértékben tisztában voltam a körülöttem zajló történésekkel.

A Harmadik Szövetségi Flotta az előző pillanatokban érkezett meg az Anaxes megsegítésére. Mivel az ostrom záró szakaszában a *hamis* Birodalom egy áthatolhatatlan EMP mezőbe zárta a bolygót, a nagyfiúk nem tehetnek mást, minthogy felveszik a harcot a mező hatósugarán kívül tartózkodó rombolókkal és megvárják, hogy csodát tegyen a Szövetség úgynevezett supercsapata – fogalmam sincs, hogy miért érdemelne meg Shado a szuper jelzőt, de mi Cade-el kész legendák vagyunk, ezért úgy döntöttem, hogy megmaradok ennél.

Az, hogy ez a csapat el is érje a rendeltetési helyét – azaz a mező központi generátorát –, már a Mynock ideiglenes pilótáján múlik. Elméletileg a Szövetség egyik legjobbjáról van szó, bár én ezt csak vitatni tudnám, elvégre névről sem ismerem a fickót. De remélhetőleg nem lesz gondja azzal, hogy harmincezer méteres magasságba menjen – már majdhogynem súrolva a mező határát –, majd elindítsa a három vetőkapszulát. A többi már csak rajtunk múlik.

Azt még értettem, hogy időbe fog telni a dolog, azonban mégis sokalltam azt a húsz percet. Méghozzá annyira, hogy amikor felvillant a zöldlámpa, már el sem akartam hinni, hogy eljött ez a pillanat. Gyorsan leellenőriztem a biztonsági csatákat, belefogódzkodtam a kapaszkodókba, aztán felkészültem az életem legrázósabb landolására.

Az indulást egy erőteljes lökés jelezte, a légkörben való haladást pedig egyre intenzívebb rázkódás jellemezte. A mező szinte azonnal megsütötte az elektronikát, ami irányíthatatlan és fékezhetetlen papírnehézékké tette a kapszulákat – ennek ellenére sem aggódtam sem a saját, sem a társaim testi épsége miatt.

Egy perc! – figyelmeztetett Cade.

Kioldottan a biztonsági csatokat, a balkezemmel pedig elengedtem a fogódzkodót, hogy az ajtóra koncentrálhassak vele. Tudtam, hogy egyelőre nem tehetek kárt benne – hamuvá égetne az ózon tüze –, de készen kellett állnom rá, hogy egyetlen határozott mozdulattal eltávolítsam a helyéről, amikor eljön az idő.

Most! – szólt Skywalker.

MEGHALSZ!!!

Trian hangja megzavart egy pillanatra, ami pont elég volt ahhoz, hogy tökéletesen elcsesszem a küldetés egyetlen elemét, amit nem ronthattam el. Ha késve is, de kilöktem a helyéről az ajtót, aztán kivettem magamat a kapszulából.

Hihetetlen, de egyetlen másodperc is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy elszakadjak a többiektől – kezdetben még viszonylag közel suhantunk, azonban engem elragadott az idefent tomboló vihar szele... Tudtam, hogy így lesz, elvégre előre kiszámítottuk őket. Ha időben lépek, a generátortól távol, biztos helyen érhettem volna földet, viszont így kénytelen voltam nekivágni a zord felhők, villámok és eső által kísért sötétségének.

A déli sötétségben csak az utolsó percben vettem észre, hogy milyen eszméletlenül jó helyzetbe kerültem. Egy átlag twi'lek megrémült volna, amikor meglátja, hogy egyenesen a generátor felé tart, és én sem lehettem képes sokkal többre... Egy valóságos erődítmény bejáratához készülök...

Micha, add fel! Túl veszélyes! – súgta az Erőn át Cade.

Igen, a rohamosztagosok mindig is előszeretettel fogadták az égből pottyant sith-ek megadási kérelmeit! – vágtam rá dühösen. *Megoldom* – tettem hozzá úgy, mintha bármiféle fogalmam lett volna arról, hogy mégis miként.

Ez öngyilkosság! – erősködött Skywalker.

Nos, mindig is azt sejtetted, hogy kelleni fog egy jó elterelés – feleltem. *Íme!*

Mire a mondandóm végére értem, már csak pillanatok választottak el engem a sorsdöntő pillanattól. Öröm az ürümben, hogy a bejáratot őrző katonák még nem vettek észre és a két AT-ST egyike sem mutatott szándékot arra, hogy lézert eressen belém. Közelebb manővereztem magamat az egyik bádogdobozhoz, aztán felkészültem arra, amit egy ép elméjű twi'lek sem merne megtenni.

Amikor aktiváltam a fénykardomat már semmit sem tehetett az ellenség. A lépegető tetejébe állítottam a plazmapengét, miközben ügyeltem rá, hogy a testem elkerülje az ágyúit. A gravitáció a földre készített, a lila kard úgy vágta a páncélzatát, mintha az ott sem lett volna. Sajnos nem állt módomban két egyenlő darabra szabni, de sikerült hazavágnom a rendszereit – tehát nem lesz sok ellenvetése a tervem következő lépésével szemben.

Éreztem, hogy tüzet fognak nyitni rám. Ahogyan elsültek az első E-11-esek, felugrottam, aztán az Erővel megragadtam az új játékomat. Egy mozdulattal nekivágtam a másik monstrumnak, miközben a fénykardommal ügyeltem arra, hogy még véletlenül se találjanak el a fehérpáncélosok. Kettőt is háritanom kellett, amikor átfordultam a saját tengelyem körül, majd további hárommal kellett számolnom, miközben visszaértem a földre.

A két lépegető roncsa már senkit sem érdekelt, ahány katona és ágyú volt a bejáratnál, annyi lövéssel kellett szembe néznem – ami még nekem is túl soknak ígérkezett. Nem tehettem mást, mint azt, amit minden ép elméjű sith is tenne, akire ragadt egy kicsi a logikának nevezett csodából. Eldobtam a fénykardomat, ami félkörívben szelni kezdte a rohamosztagosokat, miközben megindultam a két óriás *teteme* felé. A szablya szépen tette a dolgát, nekem viszont újra ugranom kellett, ha nem akartam a bőrömmel védekezni a szuperforró lézernyalábok ellen.

Két lövés is elsüvített mellettem, amikor elrugaszkodtam a talajtól, a levegőben a hasam, a hátam és a homlokom is perzselő közelségbe került a vörös lövedékekkel, azonban a földet érés után már nem menekülhettem a rohamosztagosok pontosságáig elöl. A roncs csak a fénykardom által megkímélt katonák többségével szemben tudott megvédeni, a többiek azonnal szitává lyuggatták volna, ha nem kerül a kezembe a már emlegetett fegyver.

Gyors mozdulatokkal visszavertem a felém tartó lövéseket, tudva, hogy csak az Erő rendelkezhet a jövőm felől. A rám látó fehérpáncélosok fogatkozni kezdtek, miközben a társaik új pozíciót vettek fel, illetve gránátokkal kezdték bombázni a pozíciómat. Ami a közelemben kötött ki az hamar az én arzenálom részévé vált, a harmadik robbanószerkezet után a feladók úgy döntöttek, hogy már nem küldenek többet – ehelyett a döntő túlerőjükkal próbáltak felülkerekedni rajtam. Ugyan okkal voltak biztosak a dolgukban, én még nem írtam volna le magamat...

A földet érés után Cade és Shado azonnal a főbejárat felé vették az irányt. Tudva, hogy veszélyben az életem, mindenre készen álltak, amikor megérkeztek – csak arra nem, ami valójában fogadta őket.

– Esetleg csalódást okoztam? – kérdeztem csípőre tett kézzel. Két lépegető roncsa, három semlegesített ágyú és egy századra való rohamosztagos holtteste feküdt mögöttem.

– Ez mind? – kérdezte Vao jéghidegen.

– Meglepne, ha mindenkit kiküldenek az épületből – vágta rá Cade.

– Nem mindenkit – bólintottam. – Csak azokat, akiket nélkülözhetek. – Sarkon fordultam, aztán a főkapu felé vettem az irányt. – Készüljete fel az *igazi* küzdelemre! – mondtam, bár fogalmam sem volt arról, hogy hányan lehetnek bent.

A trapéz alakú kaput védelmi üzemmódba állították. Normál esetben egy kisebb csoda kell egy ilyen kinyitáshoz, a mi esetünkben a fénykardok szolgáltatták ezt a káprázatot. Skywalker és Vao az Erővel vezették a pengéiket, amik lassan elválasztották a roppant fémtestet a keretétől. Én előtte maradtam, készen arra, hogy kilökjem a helyéről, amikor eljött az idő.

– Csak én nem érzek senkit? – kérdezte Cade, amikor az ajtót már majdnem teljesen átvágták a fegyvereink.

– Talon fajtája álcázni tudja a rohamosztagosok életjeleit – tette hozzá Shado.

– Én többé már nem vagyok sith – feleltem. – De igaz. Trian harcosai tárt karokkal várhatnak minket a túloldalon. – Akkor ezt jelentené a nagyúr szava? Annyira kétségbeesett lenne, hogy már a *hamis* Birodalommal cimborál azért, hogy eltegyen láb alól? Ha így van, akkor a helyzet rosszabb, mint gondoltam.

Az utolsó pillanatokban elmélyedtem az Erőben, hogy választ kapjak a kérdéseimre. Nem számított, hogy milyen erősen koncentráltam, egyetlen árva lelket sem láttam, ami alátámasztotta a gyanúkat.

Mire a társaim végeztek a vágással, én már tudtam, hogy nem finomkodhatok. Teljes erőből meglöktem a kaput, ami kirepült a megolvadt keretből, aztán az előcsarnok másik végébe vágódott. Megállt a következő helyiség ajtajánál, aztán hátradőlt. A felszínén hat rohamosztagos maradványait fedeztük fel. Egyértelműnek tűnt, hogy mi öltük meg őket, mégis az az érzésem támadt, hogy az Erő már korábban magával ragadta ezeket a lelkeket.

– Maradjatok mögöttem – mondtam, aztán átvettem a vezetést. Cade meg akart állítani, azonban Vao a vállára tette a kezét.

– Mindig az elsőt támadják – mondta neki, mire Skywalker elfoglalta mögöttem a helyét.

– Szerinted miért mondtam? – néztem szúrósan a twi'lekre.

– Csak tisztáztam a tényeket – rántott vállat Shado. Bár feldühített a viselkedésével, inkább nem vágtam vissza neki. A harcra kellett tartogatnom a haragomat, ha már belekényszerítettek.

Felugrottam a kapura, majd azon keresztül elértem a következő ajtót. Nem akarták kinyitni, viszont ezt egyetlen mozdulattal meg lehetett oldani. Kemény ellenállásra számítottam a túloldalon, de hamar rá kellett jönnöm arra, hogy feleslegesen kapcsoltam be a fénykardomat.

– Meghaltak – mondtam, amit a túloldalon láttam. Mivel pontosabb képet akartam kapni a dolgokról, átugrottam a kapu átforrósodott peremén. A folyosó szürke padlójára érkezve már teljes rálátásom nyílt a halottakra.

Megdöbentem, amikor megláttam rajtuk a fénykardvágásokat, azonban az egyik test még ennél is hátborzongatóbb látványt nyújtott a számomra: egy sith lovag teteme feküdt előttem. A vörös bőrrű, tetovált férfit tarkón lötték, a fénykardja alig néhány percre hagyhatta el a marka szorítását.

– Egymás ellen fordultak – jelentette ki Shado.

– Vagy soha nem is álltak ugyanazon az oldalon – feleltem.

– Behatoltak, megöltek mindenkit, aki ellenállt, a gyenge-elméjűeket pedig a kapu védelmére küldték, hogy legyen idejük feltakarítani – gondolkozott hangosan Cade. – De miért segítene minket a Sith? Azt hittem, hogy nincs más dolguk, mint várni a végkifejletet.

– Értem jöttek – feleltem.

– Jóval ideálisabb helyek is léteznek egy rajtaütésre – rázta a fejét Shado.

– A Sith útjai kifürkészhetetlenek – vágtam rá. – Lehet, hogy egy briliáns csapda közepén állunk, de akár el is cseszhette valaki. *Vagy* az eredeti tervet keresztülhúzta egy másik sith, akinek éppen kapóra jön ez a végkifejlet.

– Meglátjuk – jelentette ki Cade. – Amíg a generátor él, nekünk tovább kell mennünk.

Azt hittük, hogy még azelőtt az utunkat fogják állni, hogy a vezérlőterem közelébe érnénk, de mire odaértünk már tudtuk, hogy várni fognak ránk. Mivel én számítottam a legerősebbnek – és a legnélkülözhetőbbnek –, elől maradtam. Csak akkor nyitottam ki az ajtót, amikor már mindenki felkészült: Skywalker a kezébe vette a lézerpuskáját, Shado pedig mind a két pengéjét aktiválta a kardján.

A túloldalon négy sith lovag várt minket. Középen egy vörös-fekete bőrű zabrak nő és vörös bőrű, fekete szakállas férfi állt, akik egyenesen rám szegezték a haraggal teli tekintetüket. Jobb oldalt egy piros neutóliai férfit láttam, ő Shadót szemelte ki magának, a bal szélén pedig egy trandoshi sith szemezett Cade-el. Még sosem láttam egy hozzá fogható, ördögi izomhegyet.

– Mi csak Talont akarjuk – szögezte le a zabrak.

– Tísss... Kett szem... Elmetsszhszhsztek... – folytatta a trandoshi.

– Meglehet – vágta rá Cade. – De mi senkit sem tervezünk életben hagyni. – Azzal tüzet nyitott a trandoshira. A vörös gyík mellkasát megvédte a páncélja, iszonyatos haragot szított benne a fájdalom. Aktiválta a dupla-kardját, aztán rárontott Cade-re, miközben a társai is bekapcsolódtak a küzdelembe.

A neutóliai rátámadt Shadóra, aki készen várta a támadását.

A szakállas férfi és a zabrak engem szemeltek ki maguknak, azonban nem adtam időt neki arra, hogy nekem ugorjanak. Az embert azonnal ellöktem az Erővel, nem tudta fékezni magát, ezért beleszáguldott a falba. Tudtam, hogy a nőt már nem leszek képes meglepni, ezért a fénykardomhoz fordultam. Függőlegesen sújtottam le rá, ő kilépett a lila penge útjából, aztán megdöntötte a fénykardját, hogy az útját állhassa az enyémnek.

Nem hagyhattam, hogy átvegye a kezdeményezést, ezért visszarántottam a pengémet, aztán a zabrak lábára sújtottam. Ezzel ugyan kiszolgáltattam a felső testemet a vörös kardnak, de egy ép elméjű lény sem vált meg volna önként a lábától – ami könnyen halálhoz is vezethet. Viszont azt nem vettem számításba, hogy az ellenfelem esetleg nem ép elméjű.

Ha nincs az Erő, a nő rögöve kettévág a saját lába árán, azonban így még időben hátrébb tudtam ugrani. Normál esetben – a kis manőverezési hely miatt – kivártam

volna, amíg rám támad a bolondja, de egy ennyire fanatikus sith-nél már ezzel is túl nagy kockázatot vállaltam volna.

Újra a zabraknak rontottam, ezúttal rézsútos kardcsapással próbáltam felülkerekedni rajta. A nő háritotta a támadást, a két penge egymásnak feszült. A heves szikrák záporában egymás szemébe néztünk, gyűlölettel kérdezve a másiktól: mi a következő lépésed?

A nő át akarta venni a kezdeményezést, de én ezt nem engedtem meg neki. Erőt vittem a kardomba, lekötve az ellenségem fegyverét, aztán akkorát löktem belé a vállammal, amekkorát csak a vékony testem engedett. A zabrak hátra tántorodott, tudtam, hogy véget vethetek az életének, ha utána ugrok – ezt a lehetőséget pedig nem terveztem elszalasztani.

Elrugaskodtam a talajtól, egyenesen a nő mellkasára tartva a kardomat. Készen álltam a végső kardmozdulatra, azonban az érzékeim keresztülhúzták a számításaimat. A szemem sarkából láttam a szakállas férfi rohamát, az Erő pedig érezte velem azt a megpróbáltatást, amit a bőröm és a vörös penge találkozása jelentene – túl sokat vett volna ki belőlem ahhoz, hogy megnyerjem a küzdelmet. Ezért nem maradt más választásom, mint elfordítani a kardomat. Ez megmentett az embertől, még ha egy újabb nehéz helyzetbe is sodort engem.

Most már két személlyel kellett dacolnom egy időben.

A zabrak és a szakállas sith felváltva ostromoltak. Nem tudtam fordítani, ezért egyre hátrébb szorultam. Addig vesztettem a területemből, amíg már csak karnyújtásnyira jártam a társaimtól. Ők még hevesen küzdöttek a saját ellenfeikkel, így nem számíthattam a segítségükre.

Bízz bennem! – súgta az Erőn át Shado.

Kezdetben nem értettem, hogy mire céloz, azonban minden egyértelművé vált, amikor Vao mellkason rúgta a neutóliait, aki egyenesen felém tartott. Ugyan az összes jedi közül benne bíztam a legkevésbé, segítettem neki: megfordítottam a fénykardomat a kezemben, majd csuklóból a sith hátába állítottam azt.

Ezzel kiszolgáltattam magamat a két társának, akik alig várták, hogy teljesítsék a mesterük akaratát. A zabrak akart először támadni, azonban megingott a hite önmagában, amikor meglátta a felé repülő duplakardot. Két dolgot tehetett: támad, de akkor meghal, vagy védekezik és akkor *talán* esélyt kap a túlélésre – ha elég kegyesnek bizonyulok ahhoz, hogy ne csapjam le a fejét.

Valami megtört bennem, amikor a mellkasomra sújtott a nő, talán magában a Sith megmenthetőségébe vetett hitem. Szembeállítottam a lila pengét a vörössel, majd döbbenet figyeltem, ahogyan Vao fegyvere kettévágja a zabrakot. Még ennek ellenére is együtt éreztem vele, azonban a szakállas férfi nem hagyott időt a gyászra: rám támadt, ismételten védekezésre készítetve.

Ebben a helyzetben Cade segítségére számítottam a legkevésbé, azonban ő az ördögi óriásgyíkkal szemben is meg tudott engedni magának egy lövést. Ez a sith nem bolondult meg eléggé ahhoz, hogy lelővesse magát, visszaverte a lövést, még ha ezzel ki is szolgáltatta magát nekem.

Mivel még mindig fordítva fogtam a kardomat, úgy állítottam a mellkasába a pengémet, mintha csak egy kést döfnék belé. A lila penge keresztülégette az ember húsát és a csontjait egyaránt, már csak egyetlen ellenfelet hagyva nekünk.

Mire a kihúztam a kardomat az áldozatomból, Shado már belecsatlakozott a trandoshival vívott küzdelembe. Úgy terelték a két és fél méter magas bestiát, hogy a hátát mutassa nekem. Bárhogyan lecsaphattam volna rá, de nekem egy olyan módot kellett találnom, ami nem csak hozzám méltó, de garantáltan el fogja érni a célját. Amikor a plafonra pillantottam már pontosan tudtam, hogy mit fogok tenni.

Lendületet vettem a földön, aztán elrugaszkodtam a padlótól. A levegőben a felső testem egyre inkább a talaj felé fordult, miközben a talpam elérte a plafont. Hagytam, hogy félpillanatra a fémhez szegezzem a lendületem, majd elrugaszkodtam tőle mielőtt a gravitáció úrrá lett volna a testemen. Már a trandoshi hátához repültem, amikor a helyes fogásba fordítottam a fénykardomat, majd mindkét kezemmel megragadtam azt. Úgy tartottam, akár egy lándzsát, ami egy szempillantás alatt keresztülment a vörös gyík hátán, majd a szívéen keresztül kitört a mellkasán.

A sith velem együtt dőlt le a padlóra. Már kerek szemmel néztek rám a társaim, amikor talpra ugrottam róla.

- Nem véletlen, hogy én megyek elől – mondtam önelégült mosollyal az arcomon.
- Sith vagy sem, érezni benned a Sötétséget – szögezte le Cade.
- Látni lehet a szemedben azt a haragot, amit a Bastion hagyott benned – tette hozzá Shado.
- A harag egy fegyver, a Sötétség pedig nem több egy eszköznél – feleltem, miközben eltettem a fegyverem. – Én kész lennék békében együtt élni velük, ha a drágalátos hadvezérek nem használna a saját mocska eltakarítására.
- Igen? – kerekedett ki Vao szeme. – Szívesen próbára tenném ezt az önkontrollt egy második mérkőzésben.
- Állok elébe! – vágta rá tüzes tekintettel.
- Elég! – vágott közbe Cade. – Le kell állítanunk a generátort, mielőtt erősítés érkezne!

Senki sem értett úgy a birodalmi rendszerekhez, mint én, ezért rám jutott a feladat. Talán Skywalker is be tudott volna törni a rendszerbe, azonban ő biztosan nem vette volna észre a rejtett visszaszámlálást.

– Úgy tűnik, az Egy Sith nem csak a móka kedvéért tört be ide – mondtam. – Az generátor harminc percen belül el fog indítani egy elektromagnetikus impulzust. Bár maga a szerkezet kiég, a hullám végig fog söpörni az egész naprendszeren. Ha ez megtörténik, mindkét orbitális pályán harcoló flottának annyi.

– Kétszer annyi köztársasági hajó van odafent, mint birodalmi – vágta rá Cade. – Nem veszíthetünk el egy ekkora flottát.

– Márpedig ezt nem lehet leállítani – feleltem. – Külön kódolás védi, órákba telne feltörnöm... A leállítás sem telne kevesebbe.

– A flottának még szólhatunk – vetette fel Shado. – A mieink elmennek, a birodalmiak azt hiszik, hogy győztek, aztán bumm, egy csapásra végük van. Tökéletes győzelem.

A műszerfalra néztem, aztán nyeltem egyet, amikor rájöttem, hogy igaza van. Egy EMP által sújtott cirkálón semmi sem fog működni, még a létfenntartás sem. A visszatérő szövetségi erők nem menthetnék meg őket időben. Ha ezt megteszem, akkor tömeggyilkos leszek.

– De nem fogod megtenni – tette a vállamra a kezét Aayla.

Nem nézhetek bolondnak, ezért úgy tettem, mintha csak gondolkoznék.

– Más esetben aláírnád, hogy az új éned semmiben különbözik a régitől. Sőt mi több, jóváhagyod azt, hogy szükség esetén a te életed is csak egy legyen a feláldozhatóak közül, akárcsak most az övék.

Mintha az én tetteim bármennyire is befolyásolnák másokét – gondoltam magamban.

– A gyilkosokból egy napon áldozat lesz. Ha élve akarsz kikerülni ebből a rémálomból, meg kell szünnöd gyilkosnak lenned.

Már így is sok vér tapad a kezemhez – mondtam a fejemben.

– Akkor nem volt választásod. Most igen – vágta rá Aayla. – Mondd meg nekik, hogy szövetségi kódolásban küldöd a jelet, de valójában gondoskodj róla, hogy mindenki számára elérhető legyen! Így megmentheted azokat a szerencsétleneket.

Működhetett. Mindkét flotta vissza fog érní, és mivel a miénk túlerőben lesz, még akkor is a ki fognak tudni menteni minket, ha a birodalmiak mindenképpen folytatni akarják a küzdelmet. Amikor a többiek rájönnek, hogy mindenki vette az adást, azt mondhatom, hogy kikövetkeztették a körülményekből. Hinni fognak nekem.

Sóhajtottam egyet, aztán azt tettem, amit a kék énem mondott nekem.

A jel leadása után azonnal a kivonási pont felé vettük az irányt, bár tudtuk, hogy bele fog telni egy kis időbe, mire megjön a felmentő sereg. A fákkal körülvett mezőn állva feszülten néztük a csillagos eget, a társaim alaposan meghökkentek, amikor az űrharcot kísérő robbanások ismét tarkítani kezdték az eget.

– Tudták – mondta bosszúsan Cade

– Az meg hogy lehet? – nézett rám Shado. Éreztem a gyanakvást a tekintetében.

– Egy birodalmi flotta parancsnoka vagy – fogtam bele a magyarázatba. – Az ellenség döntő túlerőben van, már küszöbön áll a győzelmük, amikor egy kódolt üzenetet kapnak, és egyszer csak elhagyják a harcteret. Mit csinálsz: visszavonulsz, tudva, hogy ez nem lehet véletlen, vagy elkezdesz örülni a fejednek?

– Kár volt azt remélni, hogy minden birodalmi parancsnok egy inkompetens barom – rázta a fejét Skywalker. – Akárhogy is, ha eddig késői kivonásban reménykedtünk, akkor most egy kész csoda kell ahhoz, hogy felbukkanjon a Mynock.

A hosszadalmas várakozást egy jól ismert hang szakította félbe: egy E-11-es elsütése. Elkaptam a fejemet a vörös lézernyaláb elől, és még be se kapcsoltam a kardomat mire felcsendült a következő fegyver.

Minden irányból záporozni kezdtek felénk a lövedékek. A rohamosztagosok iszonyatos pontossággal ostromoltak minket, én és Cade még állni tudtuk a sarat, azonban alaposan aggódni kezdtem Vao miatt. Ő nem rendelkezett úgymond természetfeletti képességekkel, ráadásul még karddal sem tudott úgy küzdeni, mint mi. Legszívesebben a segíteni kezdtem volna neki – ám amint rászántam magamat egy negyedik penge is megtörte a sötétséget.

Döbbszemem hátrítottam a fehérpáncélosok lövéseit, amikor a vékony dathomiri sith előugrott a fák közül. A nő úgy állt meg a keresztútban, mintha sebezhetetlen lenne. A fejét és testét bordó tetoválások festették meg, a mellkasát és a csípőjét vékony, fekete ruházat fedte. Mindkét fénykardja vörös fényvel égett, a sima markolatának a külső oldalán egy tűéles mandalori penge húzódott.

– Darth Talon, végre találkozunk – mondta önelégült mosollyal az arcán Darth Kria. A hegyesre vágott fogai az önkínzás egy új módját jelentették a számomra, a tüzes tekintete pedig még a sajátjánál is rosszabb sorsot tartogatott nekem.

– Felesleges bemutatkoznod – mondtam haraggal a szívemben. – Nem fogsz annyit élni, hogy megmaradj az emlékezetemben.

– Ironikus – vágta rá. – A szüleid is ugyanezt mondták rólad, mielőtt elszakítottak volna tőlük.

– Most már személyes ügy – jelentettem ki, aztán támadóállást vettem fel.

Most rögtön nekiestem volna, ha nem hallom meg a Mynock hajtóműveit. Így csak azután rontottam neki, hogy vettem egy pillantást a hajóra – elvégre valakinek el kellett terelnie a figyelmét, amíg elmenekülnek a társaim. Lehet, hogy többre tartom az életemet annál, hogy értelmetlenül elveszen ebben a háborúban, de ha valakinek meg kell halnia, akkor az én leszek. Ha én nem vagyok, sosem került volna a rajtaütésre, ráadásul már eljött az ideje, hogy belássam: ők többet érnek, mint én.

Miközben az ideiglenes pilóta ereszkedni kezdett, én javában folytattam a harcomat az új Kézzel. Kria olyan fürgeséggel és eltökéltséggel küzdött, akár csak én, a két fénykard pedig komoly előnyt jelentett volna neki, ha Vao nem avatkozik bele a küzdelembe. Ketten már alaposan megdolgoztattuk őt, egészen addig, amíg el nem jött az ideje annak, hogy elhúzzák a csíkot.

A Mynock olyan alacsonyra ereszkedett a káoszban, amennyire csak tudott. Cade azonnal felugrott a leszállórámpára, majd utánunk kiáltott.

– Menj, Shado! Nekem nem lesz bajom! – kiáltottam. Ha alulmaradnék a harcban, inkább az én bűnös életemnek szakadjon vége, mint az ő jedihez méltó létének.

Kria nem hagyott sokat gondolkoznom, hátritanom kellett a nyakamat fenyegető pengét, aztán fel kellett készülnöm a másik vörös plazmatorony feltartóztatására is. Hirtelen elragadt az Erő, ami annyira meglepett, hogy semmit sem tudtam tenni ellene... Mire felfogtam, hogy Shado felel érte, a hátam már koppant a Mynock belső terében. Ezen a ponton már semmit sem tehettem.

Te többet érsz... – hallottam Vao utolsó szavait, miközben ádáz harcot vívott a sith-el és a rohamosztagosok tengerével.

Cade tudta, hogy nem lehet másképpen. Erőt vett magán, majd kiadta az az egyetlen parancsot, amit egész életében kerülni akart.

– Hátrahagyjuk.

A Szövetség ízzé-porrá zúzta a birodalmi flottát, ezáltal értelmetlenné vált a döntésem. A keresőosztatok nem jutottak Shado nyomára, azonban találtak egy levágott kezét, aminek Kriához kellett tartoznia. Az általunk megölt rohamosztagosok holtteste a helyükön voltak, több másikkal egyetemben, de együttesen sem tették ki a támadóink feltételezett számát. A félkezű sith és a katonái elhúzták a csíkot a kevés kijutó birodalmi hajó közé vegyülve, a társunknak pedig velük kellett lennie, más esetben már hallatott volna magáról.

– Az én hibám – törtem meg a kabinom csendjét.

– Semmit sem tehetél – próbált megnyugtatni Cade. Mellettem ült az ágyamon, amit normál esetben elleneztem volna, azonban most örömmel fogadtam. – Még ha tudunk is a csapdáról, akkor is bele kellett volna sétálnunk ahhoz, hogy kijussunk. Azt pedig a pillanat hevében egyikünk se jósolhatta meg, hogy a birodalmiak is vissza fognak vonulni.

– Tudom – mondtam elkeseredve, aztán a vállára hajtottam a fejemet. Régen Cade eltaszított volna magától, ezúttal átkarolt engem, támaszt nyújtva nekem. Nem tudtam, hogy pontosan miért, de úgy éreztem, mintha ez lenne a világ leghelyesebb dolga. Azt már végképp nem tudtam, hogy ő miért érezhette ezt helyesnek, de szerintem nem voltam egyedül ezzel a kérdéssel.

Nekem köszönhetően Skywalker elvesztette a szerelmét, a tiszteltbeli testvérét és most a legjobb barátját is. Igaz, ő nem tudott róla. Szerinte a sors szakította el őt mindenkitől, akit kedvesnek tartott az életéből.

Mindenkitől... Kivéve engem.

– Tudod, a Rendnek megvan a maga módszere a sajátjainak az előkerítéséhez – szólalt meg Cade.

– A része vagyok, nem emlékszel? – vetettem fel. Még ha egy gyalázatos, takarni kívánt elmét is képeztem, de akkor is jelen voltam a nagy Rendsben, amit régen annyira meg akartam ismerni.

– Shado azzal a kézzel alaposan felbőszítette az Egy Sith-et. Ha nem ölték meg ott helyben, akkor esélyes, hogy egy hosszadalmasabb véget szánnak neki. Ha elég kitartó, akkor még azelőtt megtalálhatjuk, hogy eggyé válna az Erővel.

– Még megtalálhatjuk – ismertem fel.

– Nem csak *megtalálhatjuk*, meg is fogjuk találni, és élve ki fogjuk menekíteni onnan, ahol tartják. Bárhol is legyen az.

– Már ha a Rend támogat minket – feleltem.

– A Szövetség nem engedheti meg magának, hogy megtörjék. Ahhoz túl sokat tud az államról és így a Rendről is.

– Nem ő lenne az egyetlen, akitől elfordulnak – tettem hozzá. – Ráadásul a Sith módszereit ismerve, hiába szabadítanánk ki, már nem lesz ugyanaz a személy.

– Ha te túlélted a Bastiont, ő is túl fogja élni az Egy Sith vendégszeretetét – mondta Skywalker.

– Igen – mondtam szarkasztikus mosollyal az arcomon. – Túléltem.

Nem csak túlélted. Jobb lettél, szabad lettél – súgta a fejemben Aayla.

– Látod. Nyugodt lehetsz, sikerrel fogunk járni – felelte Cade, miközben átkarolt engem.

– Akkor még nem veszett el minden...